

Emma Ranta

Onnelliset yhdessä

Emma Ranta

Onnelliset yhdessä

SAGA Egmont

Onnelliset yhdessä

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2018, 2026 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727357508

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Puutarhamökin uusi emäntä

Tuulia kuuli pihaansa lasten äänet ja keskeytti rikkaruohojen nyhtämisen kukkapenkistä. Hän kipitti portista tielle, ja samassa Lari ja lapset jo ilmestyivät kuusiaidan takaa näkyviin.

– Äiti, äiti!

Tilda syöksyi suoraan hänen syliinsä. Tatu seurasi perässä, vaikka yrittikin olla miehekkäästi näyttämättä tunteitaan siskon malliin. Pojan käsi oli tiukasti Larin kädessä. Isä oli hänen mielestään maailman ihmeellisin mies, ja niin sen kuului ollakin.

Kun matkaa oli enää pari metriä, poika irrotti otteensa Larista ja syöksyi Tuulian luo. Se tuntui niin hyvältä, että äitiä melkein itketti. Tuulian ei kuitenkaan tarvinnut kuin vilkaista Larin kasvoja, ja hellät tunteet katosivat saman tien. Mies silmäili ympärilleen haukankatseella, eikä taatusti pitänyt näkemästään.

– Äiti, nukutaanko me ensi yö mökissä? Tatu kysyi innoissaan.

– Minä haluan!

– Katsotaan nyt, miten paljon ehdimme tänään siivota. Voi olla, että se ei ihan vielä onnistu.

Lari ei ollut sanonut vielä sanaakaan. Mies taisi olla liian järkyttynyt.

– Osasitte sitten tulla, Tuulia aloitti.

Lapset olivat käyneet siirtolapuutarhassa kerran aikaisemmin, silloin kun kiinteistövälittäjä oli esitellyt mökkiä Tuulialle. Lari ei ollut kuulemma koskaan käynyt edes tässä kaupunginosassa. Tuulia oli neuvonut, ettei kannattanut ajaa siirtolapuutarhan parkkialueelle, koska heidän mökkinsä oli aivan alueen toisessa päässä. Auton saattoi jättää sivukadun varteen ja pujahtaa kuusiaidan välistä alueelle. Sitä kautta pääsi aivan lähelle hänen mökkiään.

Hänen mökkiään... Tuulia ei vielä oikein ollut sisäistänyt sitä, että mökki tosiaan oli nyt hänen. Vain ja ainoastaan hänen! Hän ei ollut koskaan omistanut mitään ihan yksin.

– Tässäkö sinun uusi kartanosi nyt sitten on?

Lari ei edes yrittänyt peitellä ivaa äänessään. – Näkyy se kuta-kuinkin pystyssä sentään olevan. Kyllä minä silti ihmettelen, mitä sinun päässäsi liikkuu. Eihän tässä ole järjen häivää.

– Ehkä ei olekaan, mutta miksi pitäisi? Maailma on täynnä ihmeellisiä asioita, eikös vain?

Tuulia yritti hymyllään viestiä, ettei Larin epäluulo hetkauttanut häntä mitenkään. Sitä paitsi oli niitä ihmettelyn aiheita hänellä itselläänkin viimeisen puolen vuoden aikana riittänyt. Niin kuin vaikka nyt se, että mitä vähän päälle parikymppinen menevä blondi näki Larin kaltaisessa kuivakassa insinöörissä.

– Ja ihmettelee tätä moni muukin, mies jatkoi. – Äitisi on aivan järkyttynyt.

– Ai, sinä olet tekemisissä hänen kanssaan? Tuulia ihmetteli.

– Vein toissa iltana lapset pariksi tunniksi heille, kun oli tärkeä meno, Lari selitti. – Siinä tuli vaihdettua muutama sana.

– Olisinhan minä heidät ottanut! Minähän olen ollut tämän viikon jo kesälomalla.

– Jos nyt kuitenkin pidetään kiinni näistä sovituista viikoista, niin on selkeämpää. Ja sinullahan on ollut tässä näitä kaikenlaisia kiireitä, joten en halunnut häiritä.

Lari sai sen kuulostamaan siltä kuin siirtolapuutarhamökki olisi mennyt Tuulian tärkeysjärjestyksessä heittäen lasten ohi. Niinhän ei todellakaan ollut. Kyllä hän oli mitä suurimmassa määrin ajatellut myös lapsia tehdessään päätöstään. Nyt kun hän ja lapset asuivat kerrostalossa, oli hienoa, että lapset saivat Marjo-kummussa olla ulkona niin paljon kuin halusivat. Tuulian palkka ei riittäisi mökkilomiin, mutta täällä he olisivat koko kesän kuin mökillä konsanaan.

Lapset juoksivat villisti ympäri tonttia ja syöksyivät sitten portista tielle.

– Hei haloo, katso nyt noita! Lari puuskahti. – Etkö sinä huomannut, että he menivät tielle!

– Sinä olit siinä lähempänä. Sitä paitsi täällä ei kulje autoja. Tiet ovat pelkästään jalankulkua ja pyöräilyä varten.

– Joku hullu voi silti tulla tänne autolla!

– Joku hullu voi tulla vaikka keskellä yötä kotiin riehumaan, mutta ei elämää voi elää peläten koko ajan jotain. Mutta tietenkään lapset eivät saa kulkea täällä ihan omin päin. Totta kai minä katson heidän peräänsä.

– Toivottavasti, Lari tokaisi aivan kuin Tuulian kyvyissä hoitaa lapsiaan olisi ollut jotain vikaa.

Heillä oli ollut kuuden avioliittovuoden aikana riitoja mitä kummallisimmista jutuista. Oli monia asioita, joita Tuulia ei ollut koskaan oppinut tekemään Larin mielen mukaan. Huonoksi äi-

diksi mies ei kuitenkaan ollut koskaan häntä moittinut. Se olisikin ollut täyttä potaskaa, ja sen mieskin ymmärsi. Lapsethan olivat olleet Tuulialle suurin piirtein koko elämä. Se, että hän joutui nyt olemaan joka toisen viikon ilman heitä, oli jotain, mikä sai sydämen käpristymään kipeäksi möykyksi.

– Haluatko katsoa sisälle? Tuulia kysyi ja huhuili samalla lapset takaisin omalle tontille.

– En välttämättä, mutta näköjään mikään ei pelasta minua siltä. Ja pitäähän minun toisaalta katsoa, onko tämä ollenkaan sellainen paikka, että lasten on turvallista olla täällä. Olisit voinut sentään kysyä muiden mielipidettä ennen kuin teit näin hölmön kaupan.

– Minusta taas tuntuu, että tämä on elämäni paras ostos. Olen niin innoissani, etten meinaa pysyä nahoissani.

– On meitä moneen junaan, Lari päivitteli ja pudisteli päätään.

Lari oli tavallisen pituinen mies, mutta joutui silti kumartamaan ulko-ovella, ettei olisi lyönyt päätään. Huoneessa mies katseli ty-pertyneenä ympärilleen.

– Eihän tämä mökki iso ole, vain viitisentoista neliötä, mutta ulkonahan kesällä ollaan, Tuulia selitti.

– Aiotko sinä heittää lapset sateellakin ulos? mies tiukkasi heti.

– Ehkä meidän ymmärryksemme riittää siihen, että olemme kotona emmekä täällä, jos päiväkausia sataa.

– Kotona, niinpä! Lari keksi uuden marmatuksen aiheen.

Miehen piti oikein vetää henkeä ennen kuin aloitti saarnansa.

– Se asuntojuttu... Et kai sinä tosissasi aio jäädä siihen asumaan?

– Mikä ettei, minusta meillä on ihan kiva kämppä, ja sijaintihan on erinomainen.

- Lähiössä! Lari melkein sylkäisi sanan suustaan.
- Lähiössä toki, ja niin lähellä sinun taloasi, että lasten viemisen toisen luota toisen luo ei tuota suurta vaivaa, Tuulia sanoi. – Päiväkoti on lähellä kumpaakin, ja samaa koulupiiriäkin ollaan.
- En kyllä aio pitemmän päälle suostua siihen, että lapseni asuvat vuokra-asunnossa.
- Saavathan he joka toinen viikko nauttia omistusasumisen ihanuudesta, Tuulia muistutti.

Larin kunniaksi oli sanottava, että yhteishuoltajuus oli miehelle itsestään selvä asia. Lapset asuisivat vanhempiansa luona vuoroviikon, muunlaisista vaihtoehtoista ei ollut edes keskusteltu. Ainakin toistaiseksi kaikki oli sujunut hyvin.

- Ja tämä mökkihän on minun omani, muista se, Tuulia lisäsi.
- Eipä sitä voi unohtaa, kun joutuu tässä seisomaan. Mitä nämä kaikki roinat ovat?

– Ne ovat Ailin tavaroita. Hän vietti täällä vielä viime kesän, mutta sai talvella halvauksen eikä jaksakaan enää huolehtia mökistä ja puutarhasta. Pihahan on päässyt aivan villiintymään niin kuin näit, mutta kyllä siitä vielä hyvä tulee.

- Sinun kätesi ovat ihan paskaiset, Lari huomasi.
- Isi, ei saa sanoa rumaa sanaa!
- Kuraiset, Lari korjasi.
- Ei vaan multaiset. Juuri siitä minä tässä eniten nautinkin, että saan työntää käteni multaan, Tuulia julisti. – Olihan meillä tietysti se pieni kukkamaa siinä ulko-oven vieressä, mutta siitä ei paljon iloa ollut.

Tuulia oli huomannut pihan tylsyyden jo silloin, kun he olivat käyneet katsomassa myyntiin tullutta rivitaloasuntoa. Lari miehestä kämppä oli täydellinen ja kaiken lisäksi hyvämaineisella alueella, ja niin kaupat oli tehty.

Siinä vaiheessa Tuulia oli vielä ajatellut, että saisi tehdä pihasta mieleisensä. Mitään ei kuitenkaan saanut muuttaa sen jälkeen, kun oli selvinnyt, että maineikas piha-arkkitehti oli sen suunnitellut. Takapihalla oli tuijia ja muita ikivihreitä pensaita, etupihan kukkamaassa lähinnä kuunliljoja. Tuulia oli itsekin ymmärtänyt, että hänen oli turha käydä nyhtämässä maalta mummulan pihasta palavaarakkautta tai syysleimua. Ne eivät vain olisi istuneet siihen ympäristöön.

Siirtolapuutarhamökin pihassa niitä oli omasta takaa, ja niiden lisäksi kymmeniä muita perennalajeja. Kaikille Tuulia ei ollut vielä löytänyt nimeäkään. Hän oli tuntenut itsensä melkein Kolumbuksen vertaiseksi löytöretkeilijäksi tutkiessaan, mitä kaikkea tontilla oli.

Lari sen sijaan näytti siltä, että olisi halunnut syöksyä pää kolmantena jalkana pois mökistä. Huoli lapsista pakotti hänet jäämään paikoilleen.

– Minä tietenkin tyhjennän nämä kaikki romut pois täältä mahdollisimman pian, Pauliina on luvannut tulla auttamaan, Tuulia selitti.

– Ja te naisetko aiotte kahdestaan saada tästä asuttavan? Lari kysyi epäuskoisena.

Paraskin puhuja! Lari oli aina ollut niin työorientoitunut, että tuskin oli koskaan tarttunut edes imuriin saati rättiin. Tuulia ihmetteli, kuka vanhassa kotitalossa mahtoi nykyään siivota. Hänelle ei olisi kuitenkaan tullut mieleenkään kysyä, oliko Lari palkannut siivoojan, vai hoitiko blonditypy kenties samat hommat, jotka Tuulia oli ennen tehnyt.

Tuulia ei missään tapauksessa halunnut Larin luulevan, että miehen asiat olisivat jollain tavalla kiinnostaneet häntä. Hän ha-

lusi tietää Larin elämästä tasan tarkkaan vain sen verran kuin lasten takia oli pakko. Se, että he olivat saaneet aikaan nuo kaksi suloista pikkuihmistä, oli samalla sinetti sille, etteivät he pääsisi ikinä täydellisesti eroon toisistaan. Tuulia arvasi, että se oli Larille vielä kauheampi tieto kuin hänelle itselleen.

– On täällä jotain kaunistakin, nuo avohyllyn astiat esimerkiksi. Ne saavat jäädä, Tuulia sanoi ja osoitti vanhoja Arabian kahvikuppeja, joita Aili oli kerännyt sekalaisen kokoelman.

Ehkä hän tekisi niille hyllyn vaikkapa ikkunan päälle. Tai siis teettäisi, Tuulia korjasi. Hänellä ei ollut suuria kuvitelmia omista taidoistaan.

– Miten on mahdollista jättää mökki tällaiseksi sikolätiksi? Eikö sen jo järkikin sano, että omat roinat pitää siivota pois ennen kuin jättää tönönsä seuraavalle omistajalle, Lari marmatti.

– Aililla ei ole omaisia, sen käsityksen ainakin sain. Koko tämä kaupantekokin hoitui hänen asianajajansa kanssa, en ole Ailia itseään edes tavannut. Olen kyllä ajatellut, että kunhan pionit puhkeavat kukkaan, menen katsomaan häntä palvelutaloon lasten kanssa. Voin vain kuvitella, miltä hänestä tuntuu, kun hän on joutunut luopumaan tästä paratiisista.

– Paratiisipa hyvinkin. Vain käärme puuttuu, Lari jupisi.

Tai sitten ei puuttunut, siinähan se käärme mulkoili keskellä huonetta, Tuulia ajatteli myrkyllisesti. Hän oli vakaasti päättänyt, ettei puhuisi lasten aikana rumasti eksälleen, saati että puhuisi miehestä pahaa tämän selän takana lasten kuullen. Aikuisuuteen nyt vain kuului niellä asioita varsinkin, jos sattui olemaan äiti, ja hän oli, siitä Luojaalle kiitos. Lapset olivat parasta, mitä Tuulialle oli koskaan tapahtunut, ja Lari oli sattumoisin noiden ihanien ihmisten isä.

– Täytyykin tästä lähteä, Lari sanoi ja vilkaisi kelloa.

Kiire treffeille, Tuulia päätteli. Se, että lapset olivat joka toisen viikon muualla, oli joidenkin mielestä kadehtimisen arvoinen asia. Niin se varmaan olikin, jos sattui olemaan rakastunut, ja Larihan oli. Tuulian maailmasta sellaiset asiat olivat valovuosien päässä.

– Kannattaa kyllä vähän katsoa, mihin lapset koskevat. Täällä voi olla vaikka mitä pöpöjä, Lari marmatti ja varoi koskettamasta mihinkään.

Se oli kylläkin vähän vaikeaa, kun mies täytti melkein koko oviaukon.

– Pöpöthän vain lisäävät vastustuskykyä, Tuulia heitti. – Ja totta kai me pesemme käsiämme.

– Missä? Lari ihmetteli ja vilkaisi keittiönurkkausta, jonka varusteisiin kuuluivat ikivanha jääkaappi, varmaan yhtä vanha hella sekä mikroaaltouuni, joka sekään ei tainnut olla tältä vuosituhannelta.

– Vesiposti on yhteinen naapurin kanssa. Hana on tuolla lähellä tietä.

– Ei ole todellista!

– Sanos muuta, Tuulia virnisti. – Minäkin luulin ennen, että siirtolapuutarhamökit ovat paljon alkeellisempia. Että vesi pitää hakea jostain huoltorakennuksesta ja vessaankin mennä matkojen päähän. Se, että mökin päädyssä on oma vessa, oli yllätys. Ja vesikin tosiaan noin lähellä, hienoa kerrassaan!

– Toivottavasti et sentään pakota minua katsomaan sinne huussiinkin. Voisi tulla oksennus, Lari kivahti.

– Onhan sinun hyvä tietää vessan olemassaolosta, jos vaikka sattuu tulemaan hätä, kun olet hakemassa tai tuomassa lapsia, Tuulia sanoi ja hymyili herttaisesti.

Siirtolapuutarhan kesä on täynnä suuria yllätyksiä

Tuulian mies on löytänyt uuden naisen. Vaikka kaikki muu menee erossa, lapsensa Tuulia saa pitää. Lohtua tarjoaa myös tuore hankinta: soma siirtolapuutarhamökki, josta sukeutuu varmasti mainio kesäinen pakopaikka.

Syrjään vetäytymisestä ja puutarhanhoidosta ei kuitenkaan tahdo tulla mitään, sillä mökin ympärillä pörrää jatkuvasti uteliaita ihmisiä – ja mahtuu joukkoon muutama mieskin. Vastoin odotuksia kesästä on sukeutumassa mitä romanttisin, mutta mitkä mahtavat olla miesten todelliset aikeet...

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.